

Mar.: Já nevím.

Val.: Na mou čest, ta odpověď vám sluší.
Vy nevíte?

Mar.: Ne.

Val.: Ne?

Mar.: Co radíte mi vy?

Val.: Vdát se za něho. Je zbožný, horlivý . . .

Mar.: Vy mně to radíte?

Val.: (mlčky přikývne).

Mar.: A upřímně?

Val.: Nu ano.

Té volby musí být pro její skvělost dbáno.

V tomto okamžiku Valeriova zdánlivá necitelnost pomůže Marii nalézt rovnováhu a od té chvíle nastává slovní souboj obou milenců, projevující se i jazykově stichomythií:

Mar.: Nuž, já, když myslíte, tu radu přijímám.

Val.: Bez větších rozpaků, než patřilo by vám.

Mar.: Ne větších vašich prý, když z úst vám vyplývala.

Val.: Já vám ji přece dal, že vy jste si ji přála.

Mar.: A já ji přijala, že jste si vy tak přál.

Členění do veršů a zvláště rýmy se zde tedy velmi účinně podílejí na dramatické situaci, na přesouvání nadvlády v dialogu z jedné postavy na druhou. Proto je zde nutné zachovat vztah mezi myšlenkou a veršem, jak to také činí Kadlec.

Poněkud méně důsledně je rýmu k pointování dialogu využito ve slovenském překladu Jána Poničana (1947). Některé repliky jsou totiž ze dvou veršů staženy do jednoho a nemohou tedy zachovat epigramatický souzvuk dvou rýmů: